

PARROQUIES@ARENYS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

11 ABRIL 2020 - TRÍDUUM PASQUAL: DISSABTE SANT / A - NÚM. 22

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Hb 4, 1-13

Fem decididament
el que calgui per entrar
al repòs del Senyor

· Salm responsorial
Sl 4

Reposo i dormo en pau

· Evangeli
Jn 19, 38-42

Hi havia un sepulcre nou,
on encara no havia estat
enterrat ningú

SANTORAL

Sant Estanislau

Sant Isaac

Sant Crescent

Beata Sança

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Pels nostres municipis

- Agraïment:

A les innombrables empreses
solidàries i a tots els que
no perdem l'esperança
per superar la pandèmia

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, ja som al Dissabte Sant. I m'agradaria compartir amb vosaltres una reflexió que va fer el Papa Benet XVI, quan encara era professor, que ens pot ajudar a pensar i a pregar en aquest dia tan especial, en el silenci de Jesús en el sepulcre. Escrivia:

«Dissabte Sant, dia de la sepultura de Déu. ¿No és aquest, de forma especialment tràgica, el nostre dia? Perquè això és Dissabte Sant: el dia en el qual Déu s'amaga. Ahir, Divendres Sant, podíem contemplar encara a Jesús a la creu, però el Dissabte Sant hi ha el buit. La pesada pedra de la tomba oculta el crucificat. Tot s'ha acabat i la fe sembla haver quedat en un simple fanatisme. Cap Déu ha salvat a aquest Jesús que deia que era el seu fill. Els qui no creien en ell tenien raó.

Dissabte Sant, dia de la sepultura de Déu. ¿No hem convertit el nostre segle en el gran Dissabte Sant, en el dia de l'absència de Déu? ¿No sentiu, fins i tot els deixebles, la profunda fredor en el vostre cor? ¿No esteu disposats a tornar a casa avergonyits, tristos, i sense esperança, com aquells deixebles d'Emmaús, que no s'adonaven que aquell a qui creien mort estava enmig d'ells?

Déu ha mort. Sí. I potser l'hem matat nosaltres quan l'hem enterrat en l'edifici d'ideologies, quan l'hem convertit en una peça de museu arqueològic. L'hem matat amb la duplicitat de les nostres vides, que tot ho fa fosc, perquè: ¿Què pot fer més discutible en aquest món per creure en Déu que la fe i la caritat tan discutibles dels seus creients?

Però a pesar de tot, hi ha un signe d'esperança. Perquè la mort de Déu és, al mateix temps, l'expressió de la seva radical solidaritat amb tots nosaltres. Perquè a través del naufragi del Divendres Sant i del silenci del Dissabte Sant, els deixebles van poder comprendre qui era realment Jesús i el seu veritable missatge. Calia que Déu morís per ells per poder-los fer viure de veritat. Calia destruir la imatge que s'havien fet de Déu perquè a través de les ruïnes es pogués contemplar al Déu veritable. Calia el silenci de Déu per experimentar, de nou, l'abisme entre la seva grandesa i la nostra petitesa, l'abisme que s'obria davant nosaltres si Ell no existís. Si Ell no ens prometés la resurrecció».

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 19, 38-42)

Després d'això, Josep d'Arimatea, que era dels seguidors de Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat l'autorització per endur-se'n el cos. Pilat ho permeté. Josep hi anà i tragué el cos de la creu. També hi anà Nicodem, aquell que temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà unes cent lliures d'espècies, barreja de mirra i àloes. Tots dos prengueren el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol de lli i les espècies aromàtiques, com és costum entre els jueus d'enterrar els difunts. En un hort vora l'indret on havien crucificat Jesús, hi havia un sepulcre nou, on encara no havia estat enterrat ningú. Com que el sepulcre era a prop, van posar-hi Jesús, ja que al capvespre del divendres començava el repòs entre els jueus.

COMENTARI

Només em queda convidar-vos avui a contemplar aquest gran misteri de la mort. Veiem a Josep d'Arimatea i a Nicodem, enduent-se sols a Jesús al sepulcre. Una imatge que s'ha anat repetint aquests dies en moltes famílies dels nostres pobles. Una profunda soledat en moments tan difícils. Però, en el seu cor, com en el cor d'aquells deixebles, el sentiment de saber que la mort no pot ésser el final de res, que davant d'aquella creu, davant d'aquella soledat, davant del què podria semblar una derrota, i naixia en veritat la vida, la gran victòria de Déu. Perquè aquesta nit, el silenci es trencarà per un cant joíós: Exultin de joia tots els àngels, exultin els ministres de Déu... perquè no hi ha passió sense Pasqua, no hi ha hivern sense primavera.